

er fassat i Pensionsloven, saa seer jeg ikke, at Ministeriet kan være berettiget til at gaae paa Accord med ham, om han maaskee vilde gjøre det billigere.

Senere omtalte den ærede Finanzminister Spørgsmaalet om den paagjældende Lovs Fortolkning, navnlig den Omstændighed, at den foregaaende Finanzminister havde opstillet en Lovfortolkning, hvorefter han ikke skulde være berettiget til den opførte Sum, og det vil jeg indrømme, at hvor der er en høj Grad af Tvivl tilstede om Lovens Fortolkning, der vil det ikke være passende for Thinget at udtale sig, men hellere at afvente og overlade Spørgsmaalets Afgjørelse til Domstolene. Derimod yttrede ogsaa den ærede Minister, at der kunde gives Tilfælde, hvor en Lovfortolkning — jeg erindrer ikke de bestemte Udtryk, han egentlig brugte — var saa aldeles stridende imod al naturlig Fortolkningskunst, at Rigsdagen ikke kunde ansee sig derved bunden; men selv da meente han ikke, at man skulde tage en Beslutning, som gik imod Regjeringens Paastand. Det er mig vel ikke ganske klart, hvad det egentlig var, Ministeren vilde have, man i dette Tilfælde skulde gjøre; men det forekommer mig, at naar her er Tale om et Regnskabs Afgjørelse, og man er kommen til den Erkjendelse, at der er en Feil i Regnskabet, bør den rettes; naar man er kommet til Erkjendelse af, at der er udbetalt for Lidt til en Mand, saa er den simpleste Decision, at man betaler ham det Manglende.

Finanzministeren: Den sidste ærede Taler sagde, at naar man er kommet til Erkjendelse af, at der er en Feil, bør den rettes; men jeg maa modsige, at man kan komme til Erkjendelsen ad den Vej. Naar den udøvende Magt, Hans Majestæt under Ansvar af en Minister, giver en Anvendelse af Loven, saa gaaer det ikke an, at denne Anvendelse fortolkes og kuldstæses af nogen anden Magt end den lovgivende, eller i det enkelte Tilfælde af den dømmende Magt. Men det høitærede

Thing maa jo dog bestandig erindre, at det ikke handler som lovgivende Magt, naar det har med denne Sag at gjøre. Naar Thinget handler som en Deel af den lovgivende Magt, er der andre betryggende Former, hvorved Beslutninger endelig fremstaae. Det er ikke for paa nogen som helst Maade at faste Skygge paa Statsrevisionens Betænkning, men jeg troer dog at burde henstille, om det ikke er klart, at Afgjørelsen faaer en ganske anden Skikkelse, naar den gjøres til Gjenstand for Behandling som Lov, naar den gjennemføres gennem de tre Behandlinger med Bevidstheden om, at den skal gaae til begge Rigsdagens Afdelinger, og navnlig, naar Hans Majestæt endelig sanktionerer den. Ligeoverfor de Uttringer, der her komme frem, ikke af den lovgivende Magt, men af en Deel af den lovgivende under Former, der ikke ere saa betryggende som de Former, der bruges, naar Love behandles, ligeoverfor disse Uttringer staaer den udøvende Magts Paastand, om at Loven skal forstaaes paa modsat Maade, og det er dette, som maa fastholdes, og man maa aldrig forblande Spørgsmaal om den enkelte Minister imod Thingets Majoritet med denne Stilling af Sagen selv. Den ærede Taler yttrede, at han ikke ganske havde forstaaet, hvad jeg sigtede til, naar jeg meente, at der var ganske andre Veie at følge. Hvis det maatte vise sig, — hvad vi jo maae haabe, er et meget usandsynligt Tilfælde, — at en Regjering tilraadede Hans Majestæt at fortolke Loven paa en aabenbart urigtig og skadelig Maade, da mener jeg, at det var en meget langsom Vej at følge, den, at lade den handle og regjere, og endelig engang ved Statsrevisionens Indstilling at forsøge paa at rette hist og her. Er der ikke i det constitutionelle Liv i en constitutionel Stat andre Veie, ved hvilke man serner en saadan Regjering, og forhindrer en saadan Tilstand i at fremstaae, saa er det for mig idetmindste meget lidet betryggende, at en saadan Vej, hvis den iøvrigt kunde betrædes, var ladet aaben.